

Arkeologisk förundersökning

Hjortnåsheden

fornlämning nr 39 i Leksands socken
och kommun, Dalarna

Fredrik Sandberg

ARKEOLOGISK RAPPORT

2008:2

Dalarnas museum

Foto: Fredrik Sandberg
Renritning: Fredrik Sandberg
Form: Fredrik Sandberg
Omslagsbild: Söschakt 7 sett uppifrån nordöst, med Österviken i bakgrunden.
Vinjett: Sven-Olof Gudmunds

Rapporten kan beställas från Dalarnas museum, Box 22, 791 21 FALUN
tfn 023-76 55 00, fax 023-283 58, e-post info@dalarnasmuseum.se

© Lantmäteriverket Gävle 2006. Medgivande MS2006/02203

© Dalarnas museum 2008
Tryck: Dalarnas museum, Falun, 2008
ISSN 1400-8815

Innehåll

Inledning	5
Bakgrund	5
Undersökningsområdet	6
Metod	7
Blästbruket	7
Söschaktsgrävningen.....	9
Schakt.....	9
Anläggningar.....	13
Konsekvenser.....	16
Sammanfattning	16
Referenser.....	17
Tekniska och administrativa uppgifter	17

Inledning

En arkeologisk förundersökning utfördes i Hjortnåsheden i augusti 2007. Anledningen var att Leksands kommun vill anlägga en badplats med brygga, sjöbodar och tillfartsväg vid Österviken i Siljan (figur 1). Badplatsen kommer att ligga inom fornlämningsområdet för en järnframställningsplats och förundersökningen skulle närmare klargöra fornlämningsförhållandena inför länsstyrelsens tillåtlighetsprövning. Beslut om förundersökningen togs av Länsstyrelsen Dalarna, dnr 431-15964-06, och beställare var Samhällsbyggnadskontoret på Leksands kommun.

Bakgrund

Frågan om en allmän badplats aktualiserades i samband med att Leksands kommun detaljplanerade ett större område vid Hjortnåsheden. Den planerade badplatsen ligger i södra änden av planområdet. Planen skulle möjliggöra en förtätning av bebyggelsen samt förbättra infrastrukturen i området. Under

Figur 1. Utdrag ur Vägkartan, blad 134 Falun, med förundersökningsplatsen vid Österviken inringad. Skala 1:100 000.

Figur 2. Efter maskinavbaning vidtog finrensning för hand, schakt 5.

2006 utförde Dalarnas museum en förstudie av detaljplaneområdet för att klarlägga hur fornlämningarna i området skulle komma att påverkas (Carlsson & Sandberg 2006). Det kunde då konstateras att den strandnära zonen sedan storskiftet år 1819 brukats som utmark och sannolikt även mycket långt tillbaka i tiden. De lagskyddade fornlämningarna låg huvudsakligen, liksom blästplatsen 39, på den gamla utmarken, d.v.s. i strandnära läge strax över 164-metersnivån. Förutom järnframställningsplatser, s.k. blästplatser, bestod fornlämningarna inom planområdet främst av förhistoriska gravar, rösen och stensättningar.

Syfte

Förundersökningens syfte var att klarlägga fornlämningens utbredning och karaktär utanför de kända lämningarna, framförallt norr, väster och öster om de två synliga slagghvarpen. Ambitionen är att man vid anläggandet av badplatsen ska kunna undvika att skada fornlämningen, varför förundersökningens resultat ska bilda underlag för länsstyrelsens tillåtlighetsprövning och fortsatta hantering i ärendet.

Undersökningsområdet

Förundersökningsområdet omfattade en ca 2 200 m² stor yta i SV-sluttning ner mot Österviken på fastigheten Noret 13:13. En grusväg kantad av djupa diken ledde från Siljansvägen i öster ner till en liten vändplats och ett befintligt båthus vid stranden, vilka låg inom fornlämnings- och förundersökningsområdet (figur 1 och 5). Den kända fornlämningen var dels en slaggförekomst på en ca 40 meter lång sträcka av strandplanet, fornlämning nr 39:2, samt två slagghvarp och en grop på en naturlig terrassering ca 25 m öster om strandplanet, strax ovan Siljans gamla högvattennivå på 163-164 m.ö.h., fornlämning

Figur 3. Varpet med slagg, ugnsväggsbitar och kol under granen har sedan tidigare skurits av vägdkiket. Sett från norr.

39:1. Det nordvästra varpet är skuret av den södra dikeskärningen för vägen. I skärningen syns rikligt med kol/sot, ugnsväggsfragment och blästerugns-slagg (figur 3). De två slaggvarpn och gropen hade en synlig utbredning om ca 20x12 m (NV-SÖ).

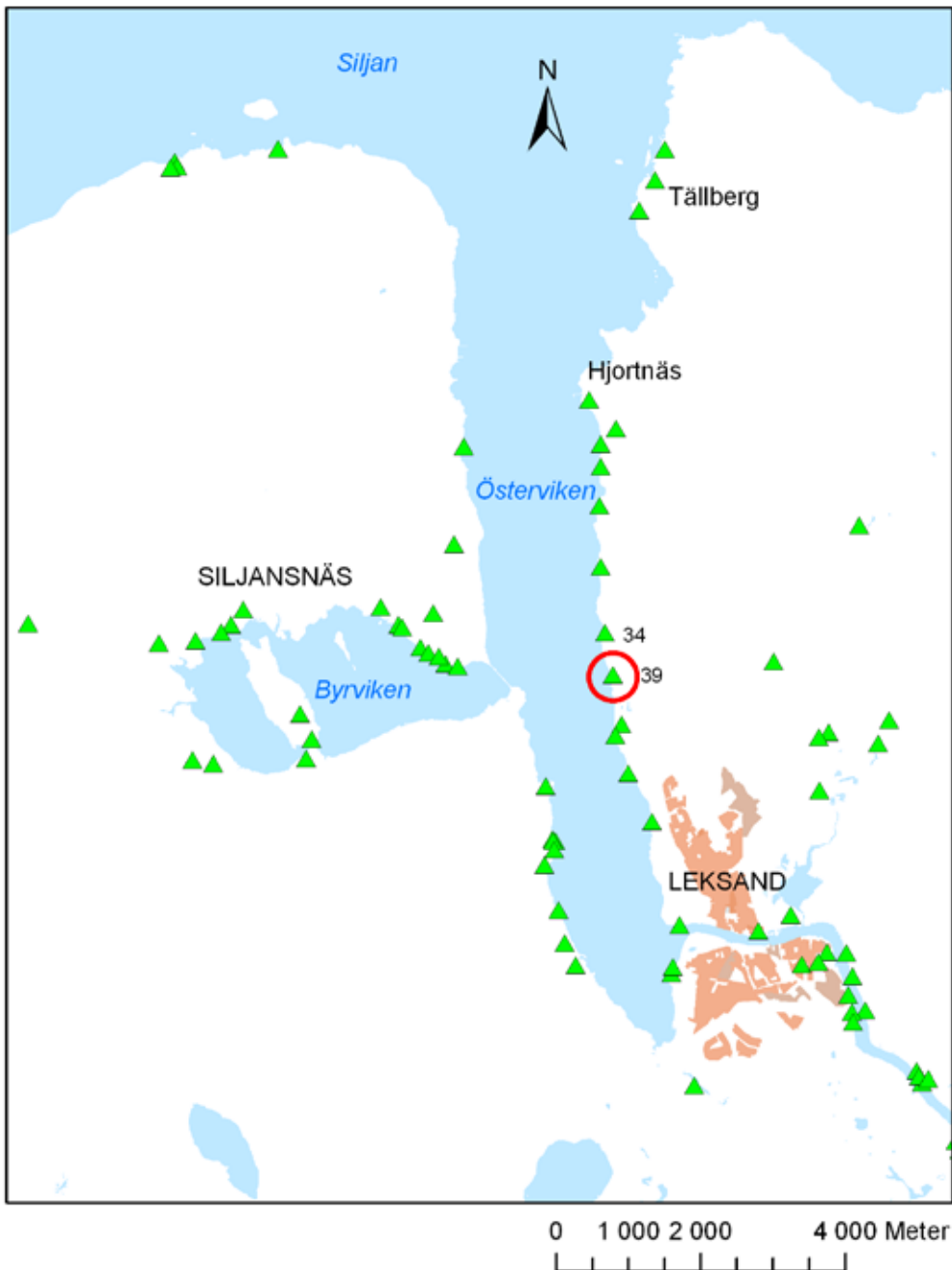
Metod

Förundersökningen genomfördes i form av en sökschaktgrävning. Sökschakten togs huvudsakligen upp på terrasseringen ovanför högvattenhaket. Förutom de synliga lämningarna så begränsades grävningen av det befintliga båthuset som står intill lämningarna och den täta skogen. Därför togs inga schakt upp i skogen söder och sydöst om de synliga lämningarna. Å andra sidan planeras inga markarbeten på södra sidan i den plan som kommunen utarbetat.

Med grävmaskin grävdes de ytliga jordlagren skiktvis bort ned till steril nivå eller anläggningsnivå varefter schaktbottnar och framkomna anläggningar finrensades för hand (figur 2). Sökschakt och framkomna äldre lämningar mättes därefter in med totalstation av Lantmäteriet i Leksand med en noggrannhet på som sämst $\pm 0,1$ meter. Lämningarna fotograferades och beskrevs med avseende på dess form, utbredning och karaktär. Avslutningsvis detaljundersöktes några mindre partier av lämningarna för att kunna bedöma dess karaktär, utbredning och fornlämningsstatus samt för att ta dateringsprov.

Blästbruket

Utmed Österviken och Byrviken finns det ett femtiotal kända blästplatser (figur 4). Blästplatsernas sjönära placering är karaktäristisk för Siljansområdet, strax ovan det gamla högvattenhaket, ofta nära bäckutflöden, bakvatten och

Figur 4. Kända lokaler med blästbrukslagg. Undersökningslokalen 39 och den tidigare undersökta 34 i Sunnanäng är markerade.

myrmarker (Sandberg 1996). Det ligger nära till hands att anta att läget hör samman med råvaran, sjö-/myrmalm (limonit), vilken i huvudsak hämtats ur sjön. Den nu aktuella blästan är alltså bara en i raden och blästplatserna ligger ofta med en förvånansvärd regelbundenhet. 800 meter söderut ligger nästa blästplats, fornlämning nr 41, och ytterligare 600 meter åt söder ligger ytterligare en, fornlämning nr 32. Åt andra hållet får man färdas 600 meter, respektive 900 meter för att nå de närmast liggande blästorna. Den som ligger närmast i norr, fornlämning nr 34 i Sunnanäng, har varit föremål för arkeologiska undersökningar 1966-1968 (Serning 1973). På den ca 500m² stora blästplatsen framkom upp till 7 ugnslämningar, 3 slagghvarp, 7 smidesgropar, malm, kol och gropar av okänd funktion. Några av de mest välbevarade blästugnarna av förhistorisk typ som undersökts i Dalarna var just från Sunnanäng, uppbyggda av sand, lera och sten. En av dem tillvaratogs och

förvaras på Dalarnas museum, men tillhör Statens historiska museum (SHM 28372). Järnframställningen i Sunnanäng bedrevs under vikingatid-äldre medeltid. Ett trettiotal meter söder om blästplatsen i Sunnanäng undersöktes en fångstgropsliknande grop som tolkades som en förrådsbod, men som kan ha nyttjats för kolning, en s.k. kolningsgrop, fornlämning 190. Sannolikt hör en annan kolningsgrop ca 75 meter åt ÖSÖ meter, fornlämning 912, samman med den förhistoriska järnframställningen.

Den förhistoriska järnframställningen i Dalarna är i huvudsak knuten till Dalälvarnas vattensystem, där Siljandsbygden och Tunabygden intar en central roll vad avser antal lämningar. I Siljansområdet, från Ål i söder till Orsa och Vämhus i norr, finns det drygt 450 kända järnframställningsplatser av förhistorisk typ och av dem ligger knappt 200 i Leksandssocknarna: Leksand, Siljansnäs och Ål. De flesta av dessa är relativt små även om större lokaler som Sunnanäng finns. Av dessa 450 lokaler har 24 daterats genom sammanlagt 83 ¹⁴C-analyser. Dateringarna pekar mot att framställningen introducerades under slutet av yngre romersk järnålder-folkvandringstid, med en kraftig uppgång under vendeltid för att nå kulmen under 800-900-talen. Därefter avtar produktion raskt för att helt upphöra kring år 1300. Flera lokaler i Leksand, förutom fornlämning 34, har varit föremål för lite större arkeologiska undersökningar (Serning 1973). I Ytteråkerö undersöktes liknande anläggningar som i Sunnanäng, men där låg ugnarna inrymda i någon form av en stolpburen byggnad. Liknande inbyggda och mer permanenta anläggningar har bl.a. påträffats i Borlänge (se t.ex. DM projekt 865).

Den yngre järnålders järnframställning och järnhantering verkar ha haft en betydande omfattning och spelat en betydelsefull roll i det dåtida samhället (Hyenstrand 1973). Sannolikt har den varit en viktig utvecklingsfaktor för de framväxande agrara bygderna i Siljansområdet och i landskapet som helhet. Järnet och dess smidesprodukter var, förutom gårdarnas egna behov, framförallt en viktig och inkomstbringande handelsvara. En inte oväsentlig symbolfråga i detta sammanhang är att järnet och smeden hade en särställning med närmast magiska egenskaper och makt.

Sökschaktsgrävningen

Sammanlagt togs sju schakt togs upp sydväst-norr-nordöst om de synliga slagghvarpen (figur 5).

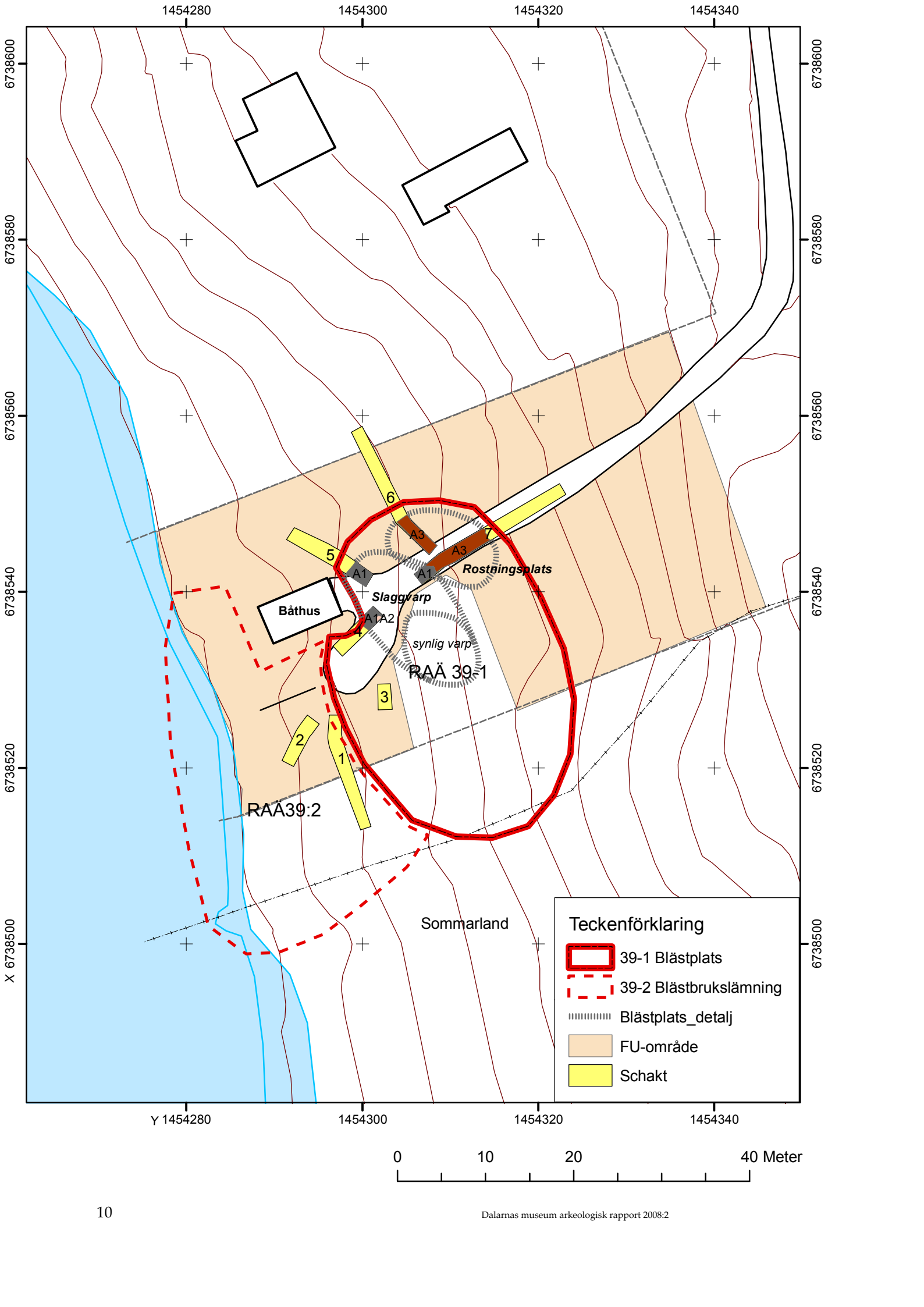
Schakt

1. 15x1,5 m st (NNV-SSO), i norra delen böjde det av mot N-S. Djup 0,2-0,6 m, vanligen 0,3-0,4 m.

Schaktet grävdes 2,5 m N om staket till sommarland och 10 m S om båthus. Under förnalagret låg ett tunt sandlager med lite grus/småsten, 0,02 m dj, i söder och 0,2 m dj i mitten. I N delen låg påförd sand för vändplan/parkering till båthus, 0,2-0,3 m dj. Därunder låg ett svallager med småsten samt spridd reduktionslagg, ugnsväggsfragment samt några skarpkantade stenar och lite kol, 0,1-0,15 m dj. Slaggen uppträdde i hela schaktets längd. Under svallagret låg ett nytt sandlager (fin-grovsand) samt småsten.

2. 6x1,5 m st (NNO-SSV) och 0,4-0,9 m dj.

Schaktets SV hörn låg 6 m Ö om vattenbrynet. Under gräs, ris och förna låg ett sandlager, 0,2 m tj. Därunder låg ett svallager med främst 0,01-0,05 m st runda

Figur 6. Förundersökningen pågår. Taket på det befintliga båthuset syns till höger. Sett från NÖ.

stenar, men även mylla samt spridd reduktionsslagg och ugnsväggsfragment. I schaktbotten låg morän, bestående av främst mindre sten och sand.

3. 3x1,5 m st (N-S) och 0,2-0,6 m dj.

Under ris och förna fanns ett svallager bestående av småsten 0,01-0,03 m st, mylla, sand och småslag (reduktion). I de övre 0,1 m av svallagret låg bränd lera/mo och små bitar ugnsväggsfragment, därunder ren svallad sten och sand, 0,1 m dj. I botten låg $\geq 0,6$ m djupt lager med grov sand, rikligt med småslag och fragmentariska ugnsväggsbitar. Möjligen sträckte sig järnframställningsplatsen hit, även om slagg- och ugnsväggsmaterial kan vara nederroderat.

1,5 m SO om båthus grävdes:

4. 6,5x1,5 m st (NO-SV) och 0,25-0,60 m dj.

Under grästorv låg ett 0,1-0,3 m tj påfört sandlager med lite småsten. Därunder låg ett 0,15-0,2 m tj slagglager med kol/sot, mylla och småsten (A1). I NÖ änden gick slagglagret ner i en mindre nedgrävning (A2). I schaktets V kant syntes schaktkanten för båthuset i V. Någon riktigt tydlig avgränsning av slagglagret A1 mot SV kunde inte ses, men slagglagren blir mindre slaggbemängda och tunnare från nedsidan av terrassen och mot stranden.

1,75 m NNO om båthus grävdes:

5. 10,5x1,5 m st (NV-SO) och 0,10-0,65 m dj.

I NV ändan under förnan låg ett tunt lager sand, 0,02-0,05 m tj. Därunder låg ett svallager med småsten, sand och mylla i den övre delen. 4 m från NV änden uppträdde spridd reduktionsslagg och 8 m från NV änden steg marken upp på en terrass ca 0,5 m samtidigt som slaggen tätade och bildade en varp (A1).

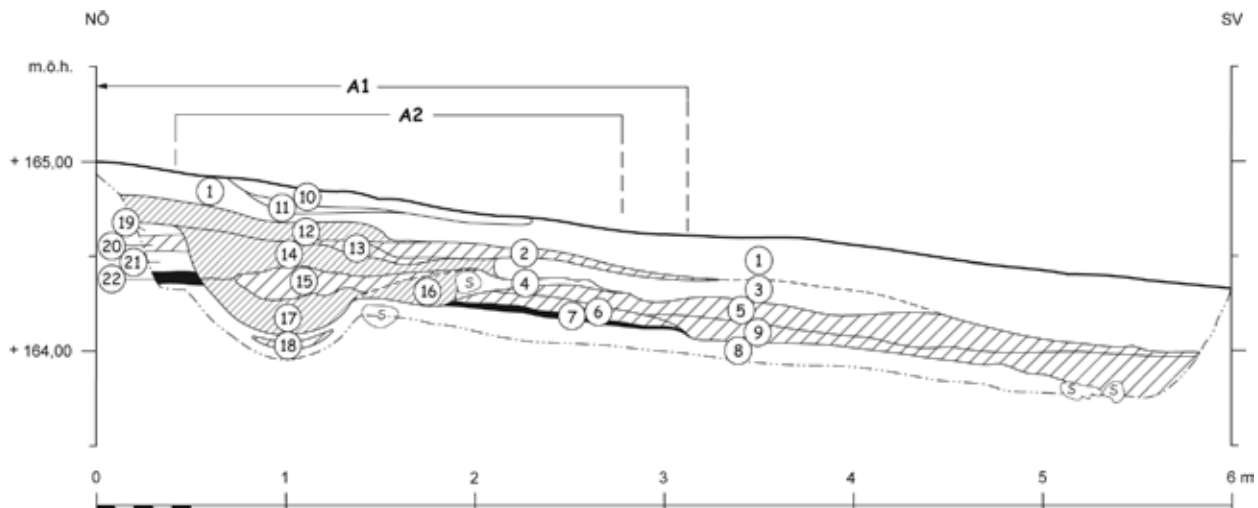
6. 17x1,5 m st (NV-SO) och 0,1-0,5 m dj.

I större delen av schaktet låg sand och lite sten under förnan. 5 m NV om schaktets S ände syntes kol/sot, rostad malm samt orostad malm (A3), ca

Figur 5. På motstående sida: Plan över sökschakt, framkomna anläggningar och fornlämningsavgränsningar, med Leksands kommuns grundkarta som bakgrund. Skala 1:500

Figur 7. Eva Carlsson dokumenterar slagghvarp A1 och nedgrävning A2 i schakt 4. Sett från väster.

1. Grov sand, under gräs och mossa -påförd vägfyllning.	10. Fin sand.
2. Blandat lager med sand, sten grusig humus och småslag - möjligen nederroderat från varp i Ö.	11. Grov sand.
3. Grov sand med småsten, troligen begränsad av en sten i nedre kanten - påfört som vägfyllning, som L1.	12. Grus med mycket ugnsväggsfragment slaggl kol/sot - möjligen nederroderat från varp i Ö.
4. Ljust lager med mest lera/mjåla och småsten - möjligen uppgrävt material från nedgrävning A2.	13. Grov sand, slaggbit - nederroderat från varpet.
5. Lerigt, grusigt, med småslag och ungsväggsbitar - äldre markyta, kan motsv. L20.	14. Lerigt grus med slaggl.
6. Grusigt lager med småslaggl - kan vara fortsättningen på L 20.	15. Sand och mylla med enstaka slagglbitar.
7. Lera, sotigt mot botten - äldre markyta(?), = L22.	16. Grus med slaggl och sten - troligtvis botten av nedgrävning A2.
8. Grov sand med småsten, stenen ökar nedåt i slutningen - Naturlig morän, delvis ursvallad mot SV.	17. Lerig sand med både slagglgrus och större slagglbitar samt en lerklump - botten av nedgrävning A2.
9. Småsten med en del slaggl - möjligen nederroderat från varp i Ö.	18. Sand med enstaka småslaggl.
	19. Grov sand.
	20. Brun lerig sand slaggl -markyta, kan motsv. L 5.
	21. Lera med sand, delvis rödbränd.
	22. Sand med sten, sotigt i ovankanten - äldre markyta(?), =L7.

Figur 8. Profil i schakt 4 genom en del av slagghvarp A1 med nedgrävning A2. Skrafferade lager anger att de innehöll slaggl och ugnsväggsmaterial, svarta lager innehöll kol/sot. Skala 1:40

0,1 m under markytan. Sot/kol och malm låg i tunna skikt, fläckvis, på och i sanden. I sanden fanns även naturliga småstenar. Malmen var sandig och både lila-röd (bränd) och brun-gul (obränd). I schaktets ände låg även spridd reduktionsslagg och ugnväggsfragment.

Mitt i nerfartsvägen till båthus grävdes:

7. 20x1,5 m st (ONO-VSV) och 0,2-0,6 m dj.

Överst låg vägfyllning bestående av packad grov sand, 0,2-0,3 m dj. Därunder låg en äldre markhorisont bestående av sand, mylla och kol/sot. I botten fanns morän i form av grov sand samt en del sten.

I schaktets V ände, 2 m in i schaktet, låg botten av slaggvarp (A1). Ö därom vidtog ett 7 m långt stråk, i hela schaktets bredd, med malm och kol (A3), som i schakt 6.

Anläggningar

A1. Slaggvarp, minst 18,0x10,3 m st (NV-SO) och 1,0 m h. Observerat i schakt 4, 5, och 7. Varpet är skadat av bilväg med diken samt båthus i NV varigenom den mesta slaggen bortschaktats. Varpet låg på en terrass och bredd även ut sig över terrasskanten och ner i brinken (figur 7-8). Kol från en högst 30-årig björk från ett sotigt bottenlager under slaggvarpen (L22) har ¹⁴C-daterats till 1185 ± 30 BP. Kalibrerat till 1 sigma, d.v.s. 68% sannolikhet ger det perioden 780-890 e.Kr (Poz-22880). De lager som innehöll påtagligt mycket ugnsväggsmaterial var lager 20-21 och lager 12.

A2. Nedgrävning i slaggvarp, rund(?), ca 0,9 m i diam. och 0,3 m dj, på naturlig terrasskant. Observerad i schakt 4. Nedgrävningen låg på V kanten av strandterrassen i botten av slaggvarpet A1 (figur 7-8). Den var rundbottnad och fylld med sand, lera och slagg. Eventuellt kantades nedgrävningen av stenar (lager 16). Nedgrävningen skar flera äldre lager (lager 19-22).

A3. Malmrostningsplats, bestående av en ca 12x7 m st (VNV-OSO) yta med huvudsakligen rödbränd, magnetisk malm blandad med kol och sot (figur 9-10). Observerad i schakt 6 och 7. Malmrostningslagret påträffades 0,1-0,3 m under markyta och väg. Kol från en granrot från det sotiga malmrostningslagret har ¹⁴C-daterats till 190 ± 30 BP. Kalibrerat till 1 sigma, d.v.s. 68% sannolikhet ger det perioden 1660-1960 e.Kr (Poz-22881). Dateringen visar att den förkolnade roten sannolikt inte har något att göra med malmrostningen, utan är recent.

Genom sökschaktsgrävningen kunde det nordliga slaggvarpet (A1) och hela järnframställningsplatsen utanför de synliga och sedan tidigare kända lämningarna begränsas mot Siljan i väster och mot norr. Slagg och ugnsväggsfragment påträffades i varierande utsträckning i alla sju schakten, men spår efter själva framställningsplatsen framkom i schakt 4-7 och i möjligen även i schakt 3. I norra delarna framkom två anläggningar utöver själva slaggvarpsbotten. Det var dels en nedgrävning (A2) av okänd funktion, dels en rostningsplats (A3) i NÖ. Nedgrävningen (A2) kan emellertid vara yngre än järnframställningen. Den kan ha grävts igenom kanten av slaggvarpen (A1) och sen fyllts med slaggmateriäl.

Det var tydligt att framställningen försiggått på den lilla naturliga strandterrassen på 165,00-166,00 m.ö.h., vilken låg strax ovan Siljans gamla högvattennivå. Den spridda reduktionsslagg med ugnsväggsbitar som låg i slänten

Figur 9. Malmrostningsplatsen A3 syns som en mörk brunröd färgning ett par decimeter under grusvägen i schakt 7. Sett från väster.

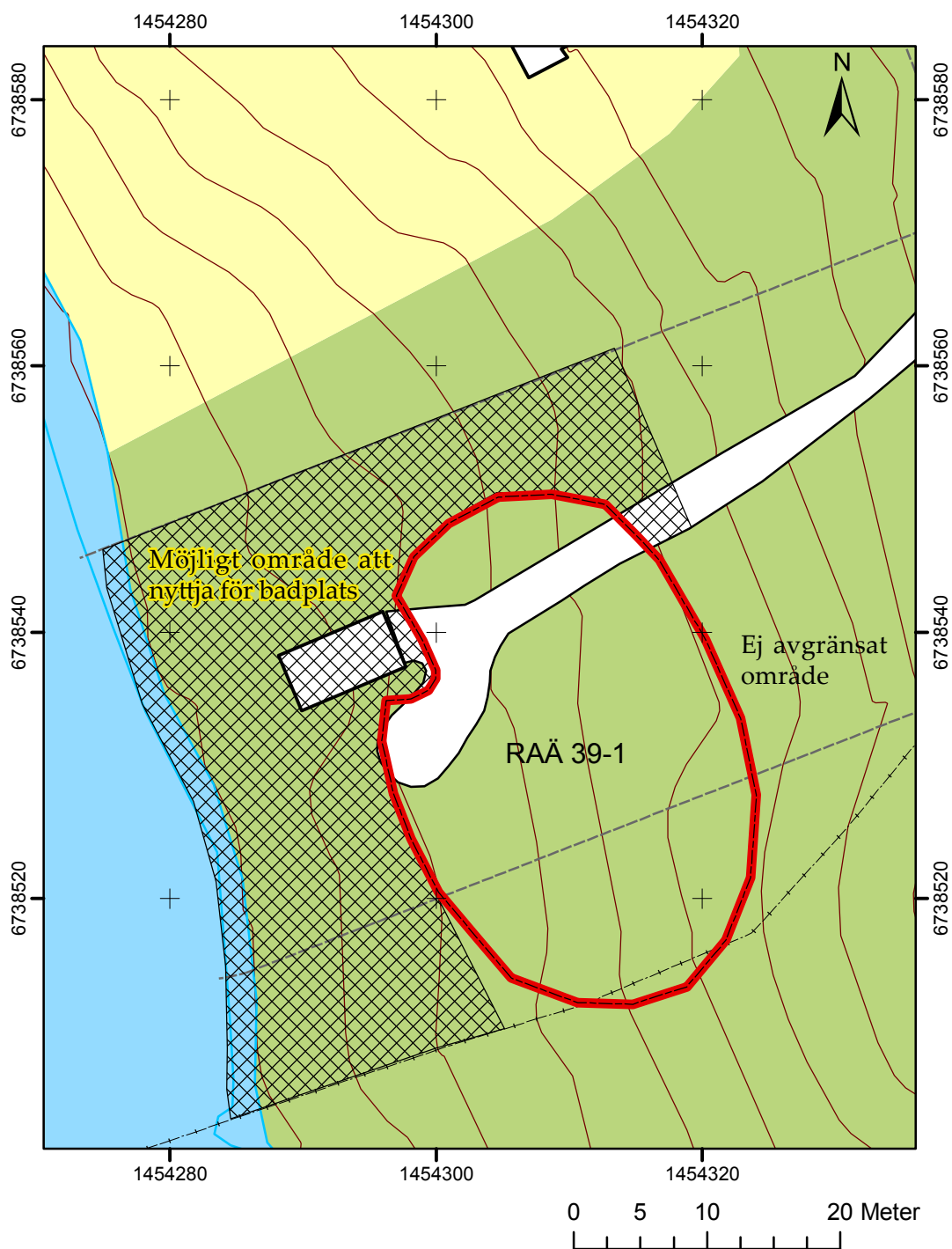

Figur 10. Detalj av malmrostningsplatsen A3. Rostad magnetisk malm blandat med kol/sot och sand ligger i tunna skikt i schakt 7.

nedanför och framsvallat på strandplanet, ca 40x13 m (NNV-SSO), var nederroderat material. I de lägre liggande schakten strax under terrassen, schakt 1-3, låg spridd slagg och ugnsväggsmaterial i naturligt svallade lager med sten. Det visar att strandbrinken varit utsatt för översvämningar och erosion sedan järnframställningen bedrevs på platsen.

Resultatet av de två ¹⁴C-analyser som utförts på kol från botten av slaggvarpet respektive malmrostningsplatsen är helt disparata. Det är betydligt svårare att få ett representativt prov ur malmrostningslagret som legat ytligt och varit mer utsatt för senare tiders påverkan än det mer slutna marklagret

under slagghvarpen. Även om utmarksområdet sannolikt varit relativt förskonat från mänskliga aktiviteter kan vattenerosion och trädrötter i hög grad ha påverkat lagren. Utifrån de dateringar som gjorts från blästplatser av denna typ i Siljansområdet tror vi oss veta att blästbruket pågick under en tusenårsperiod, från 200-300-tal fram till 1300-tal, men med stark tonvikt på 600-tal till 1100-talet, d.v.s. vendeltid, vikingatid och äldsta medeltid. Därför ger sannolikt den vikingatida dateringen under slagghvarp A1 en ungefärlig ålder på verksamheten.

Figur 11. Avgränsningen av fornlämning 39:1 innebär att strandzonen och en smal korridor mot fastighetsgränsen i norr är möjlig att nyttja för badplats med tillhörande anläggningar, utan att direkt skada fornlämningen (skrafferat område).

Konsekvenser

Eftersom det enligt länsstyrelsen i detta ärende inte är aktuellt med en skyddszon runt blästplatsen, kan en relativt snäv gräns dras runt fornlämningen i norr och väster. Utan att skada blästplats 39 kan en ca 13-19 meter bred strandzon samt en drygt 7 meter bred korridor mellan blästplatsen och norr om liggande fastighetsgräns nyttjas för badplats, sjöbodar och tillfartsväg (figur 11). Alla typer av markingrepp inom avgränsat fornlämningsområde bör undvikas, och i förekommande föregås av en arkeologisk undersökning, efter prövning av länsstyrelsen. På lång sikt är en allmän badplats i omedelbar närhet till blästplatsen ett allvarligt hot mot fornlämningen, varför kommunen i planbestämmelserna bör skydda området och på plats skylta fornlämningen.

Sammanfattning

Med anledning av att Leksands kommun planerar att anlägga en badplats intill en registrerad blästplats i Noret omedelbart norr om Sommarland, utförde Dalarnas museum en arkeologisk förundersökning 2007. Syftet var att avgränsa fornlämningen så att badplats med tillfartsväg skulle kunna rymmas utan att skada fornlämningen. Förundersökningen bestod av sökschaktsgrävning utanför de ovan mark synliga lämningarna.

Sju sökschakt grävdes med traktorgrävare ned till naturlig mark/alternativt fornlämning. I schakten påträffades spridd reduktionsslagg och ugnsväggsbitar, men också botten av en större slaggvarp, en nedgrävning samt en malmrostningsplats. Verksamheten har genom ¹⁴C-analys preliminärt daterats till vikingatid.

Större delen av slaggvarpen har troligen sedan tidigare bortschaktats när det intilliggande båhuset uppfördes och den befintliga tillfartsvägen drogs fram. Järnframställningen har försiggått på en relativt plan strandterrass omedelbart ovan Siljans gamla högvattennivå, vilket är ett karaktäristiskt läge för Siljansområdets förhistoriska blästplatser. Den reduktionsslagg och de ugnsväggsbitar som låg i brinken och i strandzonen nedanför är sannolikt nederoderat material från strandterrassen.

Blästplatsens norra och västra utbredning avgränsades och innanför avgränsningen ligger rester efter ugnar, varp och andra anläggningar kopplade till blästbruket kvar under det tunna vegetationstäcket.

Referenser

Litteratur

- Carlsson, Eva & Sandberg, Fredrik. 2006. Arkeologisk förstudie av Hjortnäs-heden inför planerad förtätning av bebyggelsen, Leksands socken och kommun, Dalarna. Dalarnas museum arkeologisk rapport 2006:5. Falun.
- Hyenstrand, Åke. 1974. Järn och bebyggelse. Dalarnas Hembygdsförbunds och fornminnesförenings årsbok 1974. Falun.
- Sandberg, Fredrik. 1996. Öjastrand. Järnframställning och boplatser. Arkeologisk utredning av planområde i Rättviks socken och kommun med jämförande studier av Siljansområdet. Dalarnas museum arkeologisk rapport 1996:1. Falun.
- Serning, Inga 1973. Förhistorisk järnhantering i Dalarna. Stockholm.

Arkiv

- DM. Dalarnas museums arkiv, Falun
- FMIS. Riksantikvarieämbetets fornminnesinformation, www.fmis.raa.se/fmis/
- SHM. Statens historiska museum, Stockholm.

Tekniska och administrativa uppgifter

Länsstyrelsens diarienummer:	431-15964-06
Länsstyrelsens beslutsdatum:	2007-06-11
Ekonomiska kartan:	13F 7a NO
Socken:	Leksand
RAÄ-nr:	39:1 och 39:2
Fastighet:	Noret 13:13
Koordinater, SV (enligt Rikets koordinatsystem, RT 90 2,5 gon V):	X6738513 / Y1454291
Höjd (RH70):	166/162 m.ö.h.
Uppdragsgivare:	Samhällsbyggnadskontoret, Leksands kommun
Sökschaktsgrävning:	2007-08-21 – 2007-08-22
Sökschakt, löpmeter:	78
Sökschaktyta:	117 m ²
Tidsåtgång:	32 tim
Grävmaskintid:	4 tim
DM projektnummer:	1379
DM dnr:	41/07
Arkeologisk personal:	Eva Carlsson Fredrik Sandberg (projektansvarig)

Dokumentationsmaterialet förvaras på Dalarnas museum.
Inga fynd tillvaratogs.